

# Diumenge II (C) de Quaresma

**Text de l'Evangelí ( Lc 9,28-36): En aquell temps, Jesús va prendre amb Ell Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, l'aspecte de la seva cara va canviar i el seu vestit es tornà d'una blancor esclatant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos i parlaven de la partença de Jesús, que s'havia d'acomplir a Jerusalem.**

**A Pere i els seus companys, la son els vencia, però es van desvetllar i van veure la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell.**

**Quan aquests ja se separaven de Jesús, Pere li digué: «Mestre, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies». No sabia què deia. Encara ell parlava així, quan es formà un núvol que els anà cobrint. Ells s'esglaiaren, en veure que entraven dins el núvol. Llavors va sortir del núvol una veu que deia: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo». Així que s'hagué sentit la veu, Jesús es quedà tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no explicaren a ningú res del que havien vist.**

---

***«Jesús pujà la muntanya a pregar»***

Rev. D. Jaume GONZÁLEZ i Padrós  
(Barcelona, Espanya)

**Avui, segon diumenge de Quaresma, la litúrgia de la paraula ens porta invariablement l'episodi evangèlic de la transfiguració del Senyor. Enguany amb els matisos propis de sant Lluc.**

**El tercer evangelista és qui subratlla més fortament el Jesús orant, el Fill que està**

permanentment unit al Pare a través de l'oració personal, a voltes íntima, amagada, a voltes en presència dels seus deixebles, plena de la joia de l'Esperit Sant.

Fixem-nos, doncs, que Lluc és l'únic dels sinòptics que comença la narració d'aquest relat així: «Jesús (...) pujà a la muntanya a pregar» (Lc 9,28), i, per tant, també és el qui especifica que la transfiguració del Mestre s'esdevingué «mentre pregava» (Lc 9,29). No és pas un fet secundari, aquest.

La pregària és presentada com el context idoni, natural, per a la visió de la glòria del Crist: quan Pere, Joan i Jaume «es van desvetllar (...) van veure la glòria de Jesús» (Lc 9,32). Però no solament la d'Ell, sinó també la glòria que ja Déu manifestà en la Llei i els Profetes; aquests —diu l'evangelista Lluc— «es van aparèixer gloriosos» (Lc 9,31). Efectivament, també ells troben el propi esplendor quan el Fill parla al Pare en l'amor de l'Esperit. Així, en el cor de la Trinitat, la Pasqua de Jesús, «la partença de Jesús, que s'havia d'acomplir a Jerusalem» (Lc 9,31), és el signe que manifesta el disseny de Déu des de sempre, portat a terme en el si de la història d'Israel, fins a l'acompliment definitiu, en la plenitud dels temps, en la mort i la resurrecció de Jesús, el Fill encarnat.

Ens fa bé recordar, en aquesta Quaresma i sempre, que solament si deixem aflorar l'Esperit de pietat en la nostra vida, establint amb el Senyor una relació familiar, inseparable, podrem gaudir de la contemplació de la seva glòria. És urgent deixar-nos impressionar per la visió del rostre del Transfigurat. A la nostra vivència cristiana potser li sobren paraules i li manca estupor, aquell que féu de Pere i els seus companys testimonis autèntics del Crist vivent.